The Road To Hell (II)

On Decembrie 11, 2018

Învață să apreciezi arta adusă de-o imagine existențială fără egal, încât să devii ceea ce ți-am sugerat să trăiești prin emoțiile mele.

Goneam fără direcție pe drumurile nesfârșite ale unei lumi tot mai accelerate, preocupat de transfigurarea realității și de redarea unei reflecții noi asupra sensului vieții. Nu doar existența celor trecătoare și fugitive îmi făcea cu mâna pe oriunde mă deplasam, într-un colaj aproape ficțional, fiindcă mi se părea totul o halucinație a memoriei care NU se suprascrie la reconstituirea fărâmelor de energie și libertate care aproape îmi fugiseră din suflet. Dar, totodată îmi ieșeau în drum și închipuirile de frică, ideile obsesive pe care le trăiește cineva într-o „excursie a groazei".

O viață câștigată în urma unui act de judecată a sinelui este asemenea unei mașini care niciodată nu se oprește, pentru a ajunge la niște parametrii de consum energetici ce ar trebui încadrați în valorile individuale de tipul: *spirit de challenger* . Totul părea desprins parcă dintr-o fantezie a lui Borges: povestea mea era simbolul celui ce am fost, pe măsură ce trăiam la intensitate maximă o viață care nu era altceva decât tortura sufletească a unei fărâme de iad.

Leadership: Ești pregătit să setezi axa destinului tău care se vede "reverse" în oglindă, în complexitatea intrigii și aventurii dintr-un complicat scenariu existențial care pare fără sfârșit?

În momentele mele de demență la volan, iadul nu exista decât ca o consecință a vreunui act instantaneu, doar dacă conștientizam abaterea direcției și a vitezei de la respectarea unor norme rutiere. Nimic nu-mi stătea în cale. Cu o aprinsă imaginație tomnatică, demnă de un artist care schimbă puțin realitatea când caută să lege trecutul de prezent, mă încăpățânasem să repet un vis care părea mai mult decât real, părând să se materializeze constant și irepresibil.

Visul de a mă dărui întruna ambițiilor nemăsurate, având ceva din caracterul aventurilor întâmplătoare ale cavalerilor rătăcitori din producțiile medievale, se constituia ca replică dată evoluției în materie de siguranță. După aspectul exterior al traiectoriei acțiunii, adică după înlănțuirea dintre feluritele evenimente și circumstanțe care curgeau una după alta, totul părea a se petrece sub impactul magic al unei euforii conjuncturale.

Mirajul care strălumineză întotdeauna la orizont este locul de intersecție al artei cu experimentul. Arta de a privi altfel viața și experimentul de a te crede Dumnezeu. Am călcat pe roșu. Îmi pierdusem total simțul direcției. Axa destinului meu care se vedea "reverse" în oglinda Egoului meu nemăsurat, se putea defini prin exercitarea unei noi acțiuni explozive, îmbinată cu adrenalină, care se succeda opririi când încălcam legea.

Singurul scenariu existențial ce pare fără sfârșit este regăsirea propriei autenticități în modul în care faci lucruri prioritare atunci când simți nevoia de a-ți testa limitele.

Am văzut o femeie pe marginea drumului, cu un chip pe care îl cunoșteam ca pe al meu, reflectat în geam. Astfel, drumul nu mai constituia o tentație a evadării dintr-o viața liniștită, o creștere a vitezei cu care invadezi senzația de HIGH, senzația de dilatare a unei clipe de vitalitate deplină, necesară ca răspuns la o idee nesăbuită plasată într-un univers atemporal și fără limite.

De fapt, situația în care mă aflam a fost descrisă cel mai bine de Marguerite Yourcenar în "Memoriile lui Hadrian": *"Recunoșteam în acest du-te vino mișcarea angrenajului imensei mașini al cărei pivot eram. M-am simțit o clipă înduioșat la vederea acestei forme singuratice, trecătoarea flacără arzând în pieptul omului aflat în mijlocul unei lumi pline de pericole."*

Femeia a mers până la geamul din față și s-a aplecat foarte încet. O tensiune teribilă m-a paralizat în umbra gândului că mă voi implica mai mult decât trebuie într-un joc plin de incertitudini. Chipul ei minunat se zărea ca printr-o abatere de la realismul optic, în clarobscurul acelei seri cețoase de toamnă, ca printr-o magie a gestului cel mai neînsemnat, printr-o deformare a percepțiilor despre lume, în complexitatea intrigii și aventurii dintr-un complicat scenariu existențial, ispititor și rar întâlnit.

Chiar atunci când bătăile inimii îmi perturbau liniștea goală, capodopera acestei prezențe unice s-a făcut remarcată prin excelența virtuții de a se subordona dorinței de a plăcea maxim, de a se dărui fără limite unei clipe de savoare, de emoție, de mister. Ea părea dominată de o lege imuabilă prin infailibila metodă a ducerii în ispită a celora care pătrund în perimetrul ei vizual. Parcă ar fi vrut să mă vrăjească cu o incantație magică, sugerând nesfârșirea la gradul cel mai înalt al creației artistice căreia un pictor îi conferă vibrația timpului trăit cu cel visat.

Leadership: Care este echivalentul nuanței de înțeles pe care ai ales-o să se potrivească unei experiențe de viață amplificată de intensitatea emoției pe care ți-a transmis-o cineva într-o împrejurare deosebită?

Echivalentul nuanței de înțeles pe care am ales-o să se potrivească experienței de viață amplificată de intensitatea emoției pe care mi-a transmis-o acea ființă plină de mister, este însuflețirea care nu m-a părăsit niciodată, mândria de a aparține tot timpul unei clipe trecătoare.

Văzută cu alte cuvinte, întreaga situație părea un fel de revanșă a stării de confuzie asupra unei presupuneri de acceptare reciprocă între două ființe asemănătoare, cu un singur țel: de a nu pierde din vedere ocazia unei evadări din amorțeala cotidiană, simțind nevoia să regăsesc ceea ce contează într-adevăr pentru exercițiul vieții.

Drumul devine un mister al unui prezent incert, un mister al unui suflet ce iubește arta și o trăiește din plin datorită savoarei cu care cineva îi încântă simțurile, mai ales savoarea cu care își povestește aventurile. Drumul începe să fie parcurs ca un mod de simbolizare extensiv, care îl face diferit de realitatea unei existențe fără perspective, de unde rolul meu de a intra în câmpul vizual al unei ființe pline de sens, cu vibrație înaltă, și a înțelege de fapt ce transmite ea, nu numai ce o diferențiază de restul lumii.

Judecând după felul cum orice existență își împarte soarta cu puterea de expresie a unui mistic vizionar, din mine făcând un creator ce caută compensații în universul de lupte continue cu schimbările de viteză, cu flash-urile, virajele și trecerile pe roșu, cu hotărârile și impulsurile de moment, aș spune că eram sensibil la atitudinea eroică, la aspirația către faptele mari, la voința de a evada din realitatea cotidiană.

Leadership: Ești în stare să-ți judeci propria viață din perspectiva unei staționări inopinate, cu ajutorul dorinței de a fi ceea simți că ești într-un moment definitoriu al vieții altcuiva?

Numai întâlnirea neașteptată cu un om al momentului prezent, personaj misterios în care predomină ecourile sonore ale unor timpuri viitoare, poate schimba ceva din frânturile unei

existențe trăite intens, dar incoerentă prin exercițiul intuiției.

Cititorule. În călătoria ta prin pustietate, de la deșert până la fântână, te-ai abătut către autostrada spre iad. În mișcare, ai cunoscut intensitatea unui stimul dependent de alte adevăruri aflate parcă în contradicție evidentă cu logica creației relevată în logica existenței, fiind predestinat trecerii de la ficțional la real, de la general la particular. Fapt care îți dă oarecum senzația de repetare a unui eveniment trăit în vis.

Iar dacă ai fost oprit în traficul infernal și ai observat chipul unei femei frumoase reflectat în geam, înseamnă că depinzi de sentimentul unui deja-vu care îți șoptește că nu ți-ai irosit timpul citind aceste rânduri. Eu am devenit Tu, sau cum ar spune Borges: *"Ai devenit ceea ce ți-am sugerat să trăiești prin emoțiile mele".*

Staționarea inopinată într-un spațiu pe care nu îl cunoști este dovada certă a unui artist vizual de succes care știe să recunoască posibilitatea ieșirii din banal, din monotonie, din rutina vieții, din impasul generat de "absurd" pe calea unei orientări ce poate fi oricând pusă la îndoială.

Tu știi să apreciezi arta adusă de-o imagine existențială fără egal?

The Road To Hell este călătoria pe care o parcurgi de la imaginar la emoție, de la revelație la rațiune, în funcție de mirajul pe care îl aduce fenomenul senzațional al trecerii din virtual în real, și invers.

* Notă: Chris Rea - The Road To Hell

Source: https://neculaifantanaru.com/the-road-to-hell-II.html